

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Lenta, però segura

Aquesta setmana, si res no es torça, Catalunya rebrà un nou lliurament dels *papers de Salamanca*. La setena entrega de documentació d'un fullot que fa dècades que dura però que no acaba d'arribar mai a la temporada final. El tema s'ha tractat en consells de ministres, al Congrés i al Senat, ha motivat manifestacions en contra a Salamanca, ha propiciat la creació de comissions d'experts, sentències de l'Audiència Nacional i del Tribunal Suprem. Han estat anys de litigis, negociacions polítiques, mobilitzacions a totes bandes i, sobretot, anys de feina ingent de la Comissió de la Dignitat. I malgrat tot això, quaranta-cinc anys després de la mort del dictador, seguim tenint documentació confiscada l'any 1939 per les tropes franquistes i custodiada a l'Arxiu General de la Guerra Civil a Salamanca. És cert que hem aconseguit que la documentació confiscada anés arribant en petites dosis, però cada entrega ha estat com arrencar un queixal a la corcada dentadura de la democràcia espanyola. Que lluny queda aquell gener del 1978 quan Josep Benet reclamava al Senat espanyol la conservació de la documentació de la repressió franquista. I aquella expedició a Salamanca d'arxivers catalans el 1982 per fer inventari de la documentació. No deixa de ser sorprenent comprovar com de ràpid s'ha mogut l'Estat per obligar a retornar a Sixena unes obres d'art que havien estat legalment adquirides i que lent que es mou, en canvi, a l'hora de retornar una documentació espoliada per una dictadura. Ja ho diuen, Espanya és lenta però segura. Segura sobretot a l'hora de fer perviure els rastres de l'herència franquista.

EDITORIAL

El racisme, a judici als Estats Units

El cas de George Floyd, el ciutadà afroamericà mort durant una detenció en la qual el policia Derek Chauvin li va posar el genoll al coll, situa els Estats Units davant un dels malsons d'aquesta democràcia tan avançada com imperfecta: el racisme. Especialment el racisme institucional arrelat a les forces policials, que, massa sovint, es veuen involucrades en accions violentes contra persones de raça negra i d'altres minories racials. La mort de Floyd, retransmesa en directe a tot el món, tenia en principi tots els números per convertir-se tan sols en un cas més d'una llarga llista, però la contundència de les imatges i la cruel indiferència mostrada pels agents implicats

davant els crits agònics del detingut van desfermar una onada de protestes que va provocar el ressorgiment del moviment Black Lives Matter, va tenir rèpliques en altres continents i va obligar les autoritats estatals i federals a assumir el compromís de millorar el rigor dels protocols d'actuació dels funcionaris policials. Tot plegat, però, haurà resultat inútil segons com es resolgui el judici que acaba de començar per aclarir les responsabilitats de les persones que van intervenir primer en la detenció, després en la reducció i finalment en la soHicitud d'ajuda sanitària per a una persona que, com a mínim, tal com s'acredita en el vídeo de l'esce-
na, va ser víctima de la brutalitat poli-

cial. Precisament els nou minuts i vint-i-nou segons de la seva agonia s'han convertit en el principal argument dels advocats de la família Floyd, que pràcticament equiparen la mort a un linxament propi del Ku Klux Klan. És el que intentarà neutralitzar la defensa de Chauvin, segons la qual el policia es va limitar a aplicar els mecanismes d'immobilització apresos durant la seva instrucció professional. A més, la defensa pretén l'impossible: que el cas sigui jutjat al marge del debat que fa deu mesos va sacsejar el conjunt de la societat nord americana. Perquè l'acumulació d'exemples, la reiteració dels excessos i la impunitat dels agressors ja és insostenible.

La foto

Com si fos l'estiu. Les platges de tot el país es van omplir ahir de visitants, aprofitant les càlides temperatures, com en aquesta imatge, a Sitges ■ ACN

La frase del dia

Marta Vilalta

SECRETÀRIA GENERAL ADJUNTA I PORTAVEU D'ERC

“Ningú no pot controlar el govern”

Keep calm

L'edició en català és l'illot de supervivència lingüística d'un sistema cultural prim per definició. A vegades, però, ofereix obres menors que serien simptomàtiques, precisament, d'una gran literatura. Llibres petits que denoten que es pot escriure en una llengua minoritària amb consciència de pertànyer a una cultura universal. Dic això a propòsit de *La caldera de les bruixes de Macbeth*, una petita joia de recerca rigorosa i bon humor de Joan A. Oriol Dauder, un assaig pòstum publicat per l'editorial Quid Pro Quo de Pollença. Es tracta d'una informadíssima descripció dels vint-i-tres ingredients, un

Bruixes

Miquel Berga

per capítol, que les malèfiques bruixes vessen a l'olla per escalfar el cap de Macbeth i convertir-lo en un assassi en sèrie. Com que són ingredients difícils de pair, l'autor recomana llegir un capítol diari com a màxim i adverteix que saltar-se aquesta posologia podria provocar “una raconada psicossomàtica”. Una cautela sensata si recordem que a l'escudella pagana no pot faltar un gripau, un pèl de ratpenat, un fel de boc, una escata de drac o, per descomptat, el fetge d'un jueu blasfem. I tot, és clar, ben amanit amb un bon raig de sang de mandril. L'erudició de l'autor no té límits i fa notar que Macbeth havia de ser obra d'un anglès per-

què a la caldera de les bruixes no hi consta, contra els costums, cap fong. Els anglesos, ja ho sabem, són una raça micofòbica. O més ben dit: eren. Als anys setanta un boletaire il·luminat, Antonio Carluccio, va posar, contra tota lògica comercial, una botiga de bolets al bell mig de Covent Garden. Tot-hom se'n reia del negoci impossible d'aquell Quixot italià!. Avui dia, però, Carluccio's és una reeixida cadena gastronòmica per tot Anglaterra. Si Shakespeare escrivia Macbeth avui, no es descuidaria de posar a l'olla de les bruixes la preceptiva *amanita phalloides*, barrejada amb un grapat de ceps d'en Carluccio, per dissimular. Segur.